

politimæssige. Der kan her blive spørgsmål om udøvelse af et til tider vanskeligt skøn, hvorfor afgørelsen naturligt bør ligge hos justitsministeren.

Om politiske flygtninge er der gennem internationale aftaler og de enkelte landes asylpraksis dannet et vist alment begreb, der dog ikke kan siges at være helt klart afgrænset, således at bedømmelsen af, hvorvidt en person kan betragtes som politisk flygtning, til en vis grad er overladt til et skøn, udøvet af myndighederne i det land, hvor den pågældende søger ly. Hovedsynspunktet for myndighedernes afgørelse i så henseende må i overensstemmelse med dansk praksis siges at være, at der, for at den pågældende kan betragtes som politisk flygtning, må foreligge en vis sandsynlighed for, at han på grund af politisk overbevisning, tro, race el. lign. udsætter sig for alvorlig fare ved forbliven i eller tilbagevenden til hjemlandet eller det land, hvorfra han kommer. Dette synspunkt deles af andre nordiske stater, således Sverige.

Det må herved bemærkes, at den såkaldte asylret tilkommer staten (tilflugtsstaten), ikke den enkelte, der søger tilflugt i staten.

Stk. 3 indeholder en nærmere udformning af den i T. § 1, stk. 3, indeholdte bestemmelse, hvorefter afvisning kan ske efter rigspolitichefens beslutning, forsåvidt den pågældendes indrejse af hensyn til statens sikkerhed eller anden lignende grund ikke er ønskelig. Man har, som det fremgår af forslaget, fundet det nødvendigt at bibeholde en sådan almindelig adgang til afvisning, forsåvidt den pågældendes forhold måtte give anledning dertil, hvilket synes uden betænkelighed, når afgørelsen i disse såvel som i de øvrige i stk. 3 nævnte tilfælde er henlagt til justitsministeren.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til T. § 6, stk. 1 og 2. Reglerne om særlig opholdstilladelse for ikke viseringspligtige udlændinge blev indført ved fremmedlovtillægget i 1926 (lov nr. 80 af 31. marts 1926). Fristen var da som nu 3 måneder. Ved tillægsloven i 1928 (lov nr. 57 af 31. marts 1928) blev fristen forlænget til 4 måneder og ved tillægsloven i 1930 (lov nr. 96 af 31. marts 1930) til 6 måneder. Ved tillægsloven i 1934 (lov nr. 88 af 27. marts 1934) blev fristen igen sat ned til 3 måneder, som siden har været den gældende frist. Såfremt forholdene skulle udvikle sig således, at en lempelse af denne bestemmelse igen skulle blive mulig, vil der i medfør af den i udka-

stets § 25 foreslåede bemyndigelse for justitsministeren til at fastsætte almindelige lempelser i reglerne om udlændinges opholdstilladelse og arbejdstilladelse være mulighed for ved bekendtgørelse at træffe de nærmere bestemmelser herom.

Med hensyn til stk. 2, 2, pkt., bemærkes, at en tilsvarende bestemmelse har været optaget i alle de midlertidige tillægslove og er motiveret ved, at man naturligvis ikke kan tillade, at en udlænding indretter sig således, at han kort før udløbet af 3 måneders fristen udrejser til et naboland og bliver der nogle få dage, hvorefter han påny vender tilbage hertil og fortsætter sit ophold her, blot med korte afbrydelser hver gang 3 måneders fristen er ved at udløbe, idet han på den måde faktisk ville kunne omgå reglerne om opholdstilladelse.

Til § 4.

Efter den nugældende ordning meddeles tilladelse til indrejse og ophold 1) af justitsministeriet, forsåvidt angår ansøgninger, der gennem de danske gesandtskaber og konsulater og rigspolitichefen forelægges justitsministeriet, 2) af gesandtskaber og konsulater i henhold til såkaldte „stående bemyndigelser“ fra justitsministeriet til på egen hånd inden for nærmere afstukne rammer at meddele tilladelse til indrejse og i forbindelse dermed ophold her i landet og 3) af rigspolitichefen i tilfælde, hvor en udlænding, der opholder sig her, forinden udrejse ønsker at være i besiddelse af tilbagerejsetilladelse her til landet. Rigspolitichefen meddeler derhos på egen hånd opholdstilladelser til ikke-viseringspligtige udlændinge, der efter at have opholdt sig her i et tidsrum af 3 måneder fra indreisen ønsker at forlænge opholdet derudover, samt til herværende viseringspligtige udlændinge, som ønsker at opholde sig her udover det tidsrum; som er bevilget dem i forbindelse med deres indrejsetilladelse.

Det vil også fremtidigt være nødvendigt at opretholde den nuværende adgang for gesandtskaberne og konsulaterne til i henhold til stående bemyndigelse at meddele visa for indrejse. Forslaget åbner derfor adgang dertil og indeholder desuden hjemmel til, at justitsministeren bemyndiger en politimyndighed til efter nærmere af justitsministeren fastsatte retningslinier at træffe de herhenhørende afgørelser. Det er herved forudsat, at denne bemyndigelse kun omfatter grupper af tilfælde, der afgøres efter faste linier, og at principielle eller vigtige sager altid forelægges justitsministeren.